

πτου, ὅστις ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ εὐχολογίου του πρὸς ὑμᾶς, ψάλλει καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον ὄλων ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἔχει εἰς τὸ στομάχι. Μία τυπικὴ εὐχὴ κατὰ τὸ παράδειγμα ἄλλων ἐφημεριδοδιανομῶν εἰς καθαρὸν καὶ σύντομον ἐπισκεπτήριον θὰ ἦτο ἀρκετὴ.

Ἄλλὰ ἡ ποίησις καὶ οἱ ποιηταὶ τί θὰ ἐγίνοντο; Ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ Νέον Ἔτος χωρὶς νὰ τῷ ὑπομνήσωμεν ὀλίγη Δαύρα, ὀλίγο Ἑλληνικὸ ζήτημα, ὀλίγο καρυσφίλη, ὀλίγη σκλαβιά, ὀλίγο Ἄνταλκίδα καὶ ὀλίγη μαλακεία.

Ἄλλὰ, κύριε Διανομέα σὰς παρακαλῶ θερμῶς, περιορισθῆτε εἰς τὴν εὐχὴν σας διὰ νὰ περιορισθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ φράγγομου. Δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ διαβάσω στίχους· προτιμῶ ὀλίγην βασιλόπηταν: οὔτε διὰ τοὺς Ἑλληνας θέλω ν' ἀκούσω σήμερον, οὔτε διὰ τοὺς Γάλλους: προτιμῶ ὀλίγο γάλο ψητό, καὶ ὀλίγο μεθύσι.

Τίποτε, τίποτε, πρέπει νὰ δοκιμάσης καὶ ὀλίγους στίχους, καὶ ἰδοὺ ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης κατατίθεται ἐπὶ τῆς τράπεζης σου δραστηριώταται συνταγαὶ ποιητικῶν φαρμάκων.

Κωμικωτάτη ἰδίως μᾶς ἐφάνη ἡ συνάντησις τῆς **Ἄρας** καὶ τοῦ **Τηλεγράφου** ὡς συνάντησις τοῦ Δὸν Κισσότ καὶ τῆς σκιάς του. Τὴν μίαν ἀντιπροσώπευεν ὁ κ. Συνοδιός, τὴν ἄλλην ὁ κ. Παράσχος, καὶ ὁ εἰς δὲ καὶ ὁ ἄλλος ἐτιτλοφόρησαν τοὺς ἀρχηγούς των μὲ προδοτικὰ ὀνόματα.

— Εἶσαι Ἄνταλκιδας, εἶπεν ὁ εἰς.

— Εἶσαι Κριτίας, εἶπεν ὁ ἄλλος, Καὶ ἐχώρησαν κατ' ἀλλήλων. Τούτους εἰς δύο στρατόπεδα ἠκολούθησαν κατ' ἀναλογίαν οἱ διανομῆς τῶν ἄλλων ἐφημερίδων· ἀλλὰ καὶ ἐδῶ δὲν λείπουν οἱ ἄτακτοι· ἔχομεν λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἕνα σκουπιδᾶν, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἕνα ἀποπατοκαθαριστήν. Τότε ἐρχεται εἰς ἐπικουρίαν τοῦ πρώτου ἕνας καπνοδοχεὺς, ἀλλ' ἀμέσως συντάσσεται μὲ τοὺς ἄλλους ἕνας ἐπὶ τῶν οὐρδο-

χείων. Καὶ εἰς τὴν παλαίστραν αὐτὴν σύρουσι καὶ ἡμᾶς ἐκόντας ἄκοντας, ἐν ᾧ τῇ ἀληθείᾳ δὲν τοῖς ἐπταίσαμεν ποτέ.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

Τόσα χρώματα, τόσαι στολαὶ, τόσα σπαθιά, τόσα costumes, τόσαι καλλοναὶ, τόσαι ἀσχημίαι, καὶ τόσα καὶ τόσα μετέβαλλον τὸν χορὸν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους εἰς χορὸν μετμηρισμένων.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς μὲ τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν ἐνὸς μεγαλοσταύρου ἤρραιε τὸν χορὸν χειραγωγούμενος ὑπὸ τῆς Βασιλείσεως. Τὸ πρῶτον ζεύγος ἐμιμήθησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι, τόσον πολλὰ ὅμως, ὅστε ἐκλείσαι πλέον τὸν χορὸν.

Ὁ κ. Χατζη-Πέτρος πλὴν τῆς ἰδιοκτησίας του ὡς Διευθυντῆς τοῦ χοροῦ μεταβάλλεται εἰς ὀλίγον Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας—παλαιὰ ἔξις—καὶ ζητεῖ νὰ παραβιάσῃ τοὺς περὶ τὴν εἴσοδον συνωθουμένους ἀξιωματικούς, αἵτινες ζητοῦν νὰ παραβιάσουν τὴν εἴσοδον. Ὁ κ. Κοσσονάκος ρίπτει ἐπιφθονὸν βλέμμα εἰς τὸν Χατζη-Πέτρον καὶ ἴσως ἀκόμη ἐψέλλισεν: —Ὁ μαγκούφης! . . .

Ὁ Πρόεδρος τῆς Αὐστρίας μὲ τὴν οὐγγρικὴν του στολὴν ἀναμφισβητήτως εἶναι ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς σκηνογραφίας ἐκείνης καὶ προκαλεῖ τὰ περιέργα βλέμματα ὄλων· ἀν' ἐξακολούθησεν αὐτὴ ἡ λαίμαργος περιέργεια, ὁ ἄνθρωπος θὰ λησμονηθῆ καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ ψάλλῃ ἴσως. . . Ἐρνάννη ἢ Ρουὺ-Μπλάς!

Τώρα θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὴν ὠραιότεραν τοῦ χοροῦ; Ἦσαν πολλοὶ, κύριοί μου, τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ εὐρῆτε εἰς τὰς πτωχὰς σας καρδίας, καθὼς εἰς μενταλιῶν κεκλεισμένας.

Οὗτος δὲ, μετὰ δυσκολίας προσπαθῶν νὰ συστειλῇ καὶ κρῦψῃ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἀποζημιώσει, ἦν ἐμελλε νὰ καρπωθῆ ἐκ τῆς εἰς τὸ γεῦμα συγκαταβάσεως τῶν δύο διαβατικῶν ξένων, ἔσπευσε νὰ παραθέσῃ ἐχίνους, ὄστρεα καὶ ἰχθύς ὀπτούς, ἔδρασμα λίαν προσφιλὲς εἰς τὸν Μηνᾶν, φαγόντα μετ' ἀπληστίας μετρίαζομένης ἐκ τῆς αἰδοῦς τῆς πρὸς τὸν σύντροφόν του.

Ὅσον διὰ τὸν Βενδίκην μόλις ἤγγισεν ὀλίγον τι καὶ ἠτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσωσι.

Περὶ τινα μεγαλειτέραν τράπεζαν κειμένην παρὰ τὴν ἐτέραν τοῦ καπηλείου γωνίαν εἶχον καθίσει πάντε ἡ ἐξ ἁλιεὺς καὶ λεμβοῦχοι, οἵτινες ὠσφραίνοντο καὶ ἐρρόφων ὄστρεα καὶ ἐχίνους καὶ ἔπινον οἶνον. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ λάλος ἐκεῖνος πορθημεύς, ὃν ὁ Μηνᾶς εἶχε πέμψει εἰς τὸ πλοιάριον, ἐφ' οὗ ἀπέπλευσεν ἡ μοναχὴ Ἀγάπη.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Βενδίκης καὶ ὁ Μηνᾶς ἠγείροντο ἵνα ἐξεέλθωσι, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ καπηλείου γυνὴ τις πλουσίως ἐνδεδυμένη καὶ ὠραία τὴν ὄψιν ἀκολουθουμένη ὑπὸ σκαιοῦ καὶ δυσαιδοῦς τινὸς ἀνδρός. Αὕτη ἀπέτεινεν τὸν λόγον, μὲ προφορὰν ξενίζουσαν, πρὸς τὸν κάπηλον.

— Κύριέ μου, δὲν μοὶ λέγεις, παρακαλῶ, εἰξεύρεις ἀν' σήμερον ἐπέραςεν ἀπ' ἐδῶ νέα τις μοναχὴ καὶ ἀν' ἐπεβιάσθη ἐπὶ τινὸς πλοίου, ἢ ἀν' ἀκόμη εὕρσκεται ἐδῶ;

— Διατί μ' ἐρωτᾶτε, κυρία; εἶπεν ὁ κάπηλος, ὅστις ἦτο

πάντοτε δύσπιστος ἢ κερδοσκοπός. Πιθανὸν δὲ καὶ ὅτι ἠγγόει ὄλωσεν.

— Βλέπω ὅτι τὸ καπηλείόν σας εἶναι τόσον πλησίον τῆς ἀποβάθρας, καὶ ἀν' ἐπεβιάσθη εἰς πλοῖόν τι, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν εἶδες. Ἄλλ' ὅτι ἦλθε σήμερον ἐδῶ, ἔχω βεβαιότητα.

— Δὲν εἰξεύρω, κυρία, εἶπεν ὁ κάπηλος.

Ἡ νέα γυνὴ προσῆλθεν ἐγγύτερον πρὸς τὸν κάπηλον καὶ ἔθηκεν ἀργυροῦν τι νόμισμα ἐπὶ τῶν πλίνθων τοῦ μαγειρείου.

— Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, ἀν' εἰξεύρης.

— Δὲν εἰξεύρω, σὰς ὀρκίζομαι, κυρία, εἶπεν ὁ κάπηλος ἀρπάσας τὸ νόμισμα.

Βεβαίως δὲ τὴν φορὰν ταύτην ὠμίλει εἰλικρινῶς.

— Ἄλλ' ἰδέτε ὅμως, κυρία, προσέθηκε, ταπεινώσας τὴν φωνὴν, βλέπετε τοὺς ἀνθρώπους τούτους ἐκεῖ, ὅπου τρώγουν καὶ πίνουν εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν, εἶναι ὅλοι θαλασσινοὶ, ἄνθρωποι τοῦ γυαλοῦ, ἐρωτήσατέ τους, εἶναι ἁλιεὺς καὶ πορθημεῖς, καὶ ἀν' ἀνεχώρησε σήμερον πλοῖόν τι καὶ ἀν' εἶχεν ἐπιβάτας, καὶ πόσους καὶ ποίους, θὰ τὸ εἰξεύρωσιν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος πορθημεύς, ὅστις εἶχε λάβει ἀφορμὴν νὰ μάθῃ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μοναχῆς ἐκ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Μηνᾶ, ἤκουσεν ὅτι ἡ ξένη αὕτη ἐζήτει νὰ πληροφορηθῆ περὶ μοναχῆς τινος, ἐνωτίσθη δὲ καὶ τὸν κρότον τοῦ ἀργυροῦ νομίσματος ἐπὶ τῆς πλίνθου, καὶ σηκωθείς ἦλθε πρὸς τὴν ξένην καὶ εἶπε.

Εὐτυχῶς ἡ Βασίλισσα τοῦ **Μῆ Χάνεσαι** ἔλειπεν ἀπὸ τὸν ἀνακτορικὸν χορὸν.

Παρὰ τὴν μεγάλην αἰθουσαν τοῦ χοροῦ εἶχεν ἐνθρονισθῆ χαρτοπαίγιον τὸ ὁποῖον διευθύνον οἱ ὁμογενεῖς μας. Τὸ χαρτοπαίγιον αὐτὸ μᾶς ἐνθύμησε τὸ consolidé τοῦ Γαλατᾶ, τὸ ὁποῖον ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ νοτιοκίου μυελοῦ τῶν Σουλτάνων πλεῖστον ἀπὸ ὅλα τὰ χαρέμια.

Τὸ τραπέζι τήνορα ἀυτὴν ἦτο ἀφρονώτερον. Εἶχε καὶ ψάρι ἐμάθομεν. Ἀλλὰ ἓνα ψάρι, πολλὰ ψάρια, αὐτὸ δὲν τὸ ἐξακριβώσαμεν. Ἐπεισὸδιὰ τινα δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὸν χορὸν τῆς πρωτοχρονιάς. Πολλοὶ ἰατροὶ ἐν τινι δωματίῳ εἶχον ἀποκρῦφει *σαμπάνιες* μετὰ τὸ γεῦμα ἐσπευσαν εἰς τὸν θησαυρὸν ἄλλ' ὅποια ἐκπλήξεις! ὁ κ. Χρηστομάνος μετὰ τινων ἄλλων εἶχε χημικῶς ἀναλύσει, ἀλλὰ καὶ καταλύσει τὰς περισσοτέρας.

Συνέβησαν καὶ μερικαὶ πτώσεις ἐν τούτων ἀναφερομένων ἐνὸς Χατζῆ καὶ ἐνὸς Νιόνιου, διὰ τὰ κατατανοήσαντε ἐκ τῶν ὀνομάτων τὸ φαινόμενον.

Ἄξιον μνημονεύσεως εἶναι καὶ οἱ οὐλιππικὸι τοῦ βουλευτοῦ Λούντζη μετὰ τὸ γεῦμα, διότι δὲν τοῦ ἔφεραν ζουμί διὰ τὰ λουσθῆ ἴσως.

Ἡ Βασίλισσα καὶ πάλιν ὑπόδησε τὰ χορεύση μετὰ τὸν κ. Μακρυγιάννην. Μετὰ τοιαύτην τιμὴν, εἰς διπλὴν μάλιστα δόσιν, νομίζομεν ὅτι τὸ δημαρχηλίκι εἶναι... αὐτοκτονία!

Εἰς τὸ Cotillon μαζῆ μετὰ τὰς ἄλλας φιοῦρας ἔπαιζαν καὶ τὰς πόλεις, ἀλλάζοντες ἀνὰ πάσαν φιοῦραν καὶ ζευγος καθισμάτων. Εὐτυχῶς ἐκ τῆς χασμωδίας αὐτῆς δὲν ἐπικολούθησαν μονομαχίαι.

Ἐν τέλει καὶ μετὰ τὸ πέρας τοῦ χοροῦ, ἐνῶ οὐδεὶς ἀπέμεινε, ἓνα φάσμα ἰχνηλατοῦν ἐθεάθη ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Ἦτο

ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὅστις ἀνεζήτει τὸ ἀπαλοσθέν βραχιόλιον τῆς κυρίας Σαμαρνώτου.

Μάγκας

ΘΕΑΤΡΟΝ ΖΑΚΥΝΟΥ

Τῆς ἐνεστώσης θεατρικῆς περιόδου πολλὰ εἰσὶ τὰ νέα, πολλὰ τὰ τρωτά, πολλὰ τὰ καλὰ, πλεῖστα τὰ περιέργα· τὸ περιεργότερον ὅμως καὶ θυμηδέστερον φαινόμενον εἶναι ὁ ἐργολάβος τοῦ θεάτρου, εἰς ὃν ἔλαχε διὰ κλήρου τὸ θέατρον καὶ ὃν τινα παρουσιάζω ὑμῖν ὡς τὸ πρῶτον πρόσωπον. Ἐγένετο ἐργολάβος ἔχων γινῶσιν τῶν θεατρικῶν ὅσην ἐγὼ τῶν γυναικῶν μετ' ὧν ὠργιάζεν ὁ Νέρων καὶ ἐπειδὴ ἕτερον τῶ ἐχρησίμυσέ πρὸς συγκρότησιν τοῦ θιάσου καὶ τῶν λοιπῶν, αὐτὸς ὅπως συμβάλλῃ τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν θεατῶν ἐμμίθη τὸν ἀνακτα τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν, Λεκατσᾶν, τὸν ἀνακτα τῶν Γερμανῶν μελοποιῶν Βάγγερ, καὶ τὸν πραγματικὸν ἀνακτα προτύπου βασιλείου, ἀπαγγέλλον λόγους ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῖς ὑπηκόοις τοῦ θεατρικοῦ τοῦ βασιλείου. Καὶ ὁ πρῶτος τῶν λόγων του, ὃν ὡς Καραμέλα σὰς ἀντιγράφω, εἶναι πιστὴ ἀντιγραφή ἐνὸς λόγου τοῦ τελευταίου ἀνακτος. — «Κύριοι καὶ Κύριες... (χειροκροτήσεις) με συμπαθᾶται ἀνδὲ μιλῶ καὶ καλὰ τὰ ἑλληνικά (ὠραία! ὠραία!) σὰς ἔχω μέσ τῆ καρδιά μου καὶ ἐλπίζω νὰ με συνδράμετε...

— Τί ἀγαπᾶτε, κυρία; Ἐγὼ εἰμφορῶ νὰ σὰς πληροφορήσω. Τί ἐπιθυμεῖτε; Δύναμαι νὰ σὰς ὑπηρετήσω εἰς ὅ,τι θέλετε.

— Εἰξεύρεις ἀν ἐπεβιάσθη σήμερον εἰς πλοιοῦντι νέα τις μοναχὴ καὶ ἀν τὸ πλοῖον ἀπέπλευσε;

— Εἰξεύρω. Ἐπεβιάσθη. Ἀπέπλευσε. Ἦτον ὠραία μοναχὴ, κυρία. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι μακράν. Καὶ ἀν ἀγαπᾷ ἡ κυρία, εἰμφορῶ μετὰ τὴν λέμβον μου καὶ μετὰ ἐξ κωπηλάτας νὰ τὴν προφθάσω. Ἐγὼ ὠραίαν λέμβον, κυρία· καὶ μετὰ τέσσαρας κωπηλάτας μόνον εἰμφορῶ νὰ προφθάσω. Καὶ δὲν γυρεύουν ἀκριβὰ. Ὅσον διὰ τὰ πῖωσιν. Ἀγαπᾷ ἡ κυρία νὰ ἐτοιμάσω τὴν λέμβον;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ ξένη, δίδουσα αὐτῷ ἀργυροῦν νόμισμα. Ἐπεθύμουν μόνον νὰ μάθω ποῦ θὰ διευθυνθῆ τὸ πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβῆκεν ἡ νέα μοναχὴ.

— Νὰ τὸ εἶπω τῆς κυρίας· τὸ εἰξεύρω· εἰς τὰς νήσους θὰ διευθυνθῆ. Εἰς τὴν Νάξον, εἰς τὴν Πάρον, εἰς τὴν Μύκονον καὶ ἄλλου ἀκόμη. Εἶναι καὶ εὐκόλον εἶναι καὶ δύσκολον ταξείδιον ἐνίοτε. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ γέρο-διάκωμος εἶναι τζαβέτα κεχάλι. Δὲν πηγαινῶ ἐγὼ ἄλλην φορὰν μαζὶ του νὰ με πνίξῃ. Νά, τὸ ἔλεγα καὶ εἰς τὸν κύρον ἐκεῖ;...

— Εἰς ποῖον; εἶπεν ἡ ξένη.

— Εἰς ἐκεῖνον, εἶπεν ὁ πορθημεὺς δεικνύων μετὰ τὴν χεῖρα τὸν Μηνᾶν. Ὁ κύριος μετὰ εἶχε στείλει, μῦλις εἶναι μισὴ ὥρα, εἰμφορεῖ νὰ εἶναι καὶ μία, ποῖος τὸ εἰξεύρει; μετὰ εἶχε στεί-

λει εἰς τὸ πλοῖον, νὰ πληροφορηθῶ διὰ ποῦ θὰ τραβήξῃ τὸ πλοῖον, ὅπου ἐμβῆκεν ἡ μοναχὴ.

Ἡ ξένη κατεμέτρησε τὸν Μηνᾶν καὶ τὸν σύντροφόν του μετὰ ἐταστικὸν καὶ φιλόποπτον βλέμμα. Προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τί συμφέρον ἠδύναντο νὰ ἔχουσιν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἀγνωστοὶ πρὸς αὐτὴν ἄνδρες ἓνα ἐξέταξωσι περὶ τῆς διευθύνσεως τῆς νέας μοναχῆς, ἦν καὶ αὐτὴ ἐζήτει.

Ὅσον διὰ τὸν Βενδῆκην καὶ τὸν Μηνᾶν, ἐννοητέον εἶναι ὅτι ἡ περιέργειά των εἶχε κινηθῆ ἄμα ὡς εἰσῆλθεν ἡ ξένη εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ ἀπέτεινε τὸ πρῶτον τὸν λόγον πρὸς τὸν κάπηλον. Ὁ Ἰωάννης Βενδῆκιος ἔβλεπεν ἀπόρως τὴν γυναῖκα ταύτην. Δὲν τὴν ἐγνώριζεν. Οὐδέποτε τὴν εἶχεν ἰδεῖ. Διατί ἤρῳτα περὶ τῆς μοναχῆς Ἀγάπης; Τί ἐνδιαφέρετο; Ἦτο ἀπόστολος ἢ ἤρχετο ἀφ' ἑαυτῆς; Ἀλλὰ πρὸς τί θὰ ἐζήτει ἀφ' ἑαυτῆς τὴν μοναχὴν ἐκεῖνην, τὴν ἀπόκληρον τοῦ κόσμου; Μᾶλλον παρ' ἄλλου ἤρχετο. Ἀλλὰ παρὰ τίνας ἦτο ἀπεσταλμένη; Καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τοῦ Ἰωάννου ἐψιθυρίζετο ὡς ἐπιτάγιος μορμυρισμὸς ἐν ὄνομα. Ὡ, πάλιν τὸ ὄνομα τοῦτο; Διατί τὸ ὄνομα τοῦτο αἰωνίως; Διατί νὰ καταδιώκῃ πανταχόσε τὸν Ἰωάννην ὡς φάντασμα; Εὐλόγον ὅτι ἀνθρωπὸς τις δύναται νὰ εἶναι φοβερός ἢ μισητός εἰς ἄλλον ἄνθρωπον. Ἀλλ' ὄνομα, ψιθυρισμὸς, λέξις, σκιά,

(ἐκκολουθεῖ)

Μποέμ.